

המפלץ הירוק

ג'ף מיירס

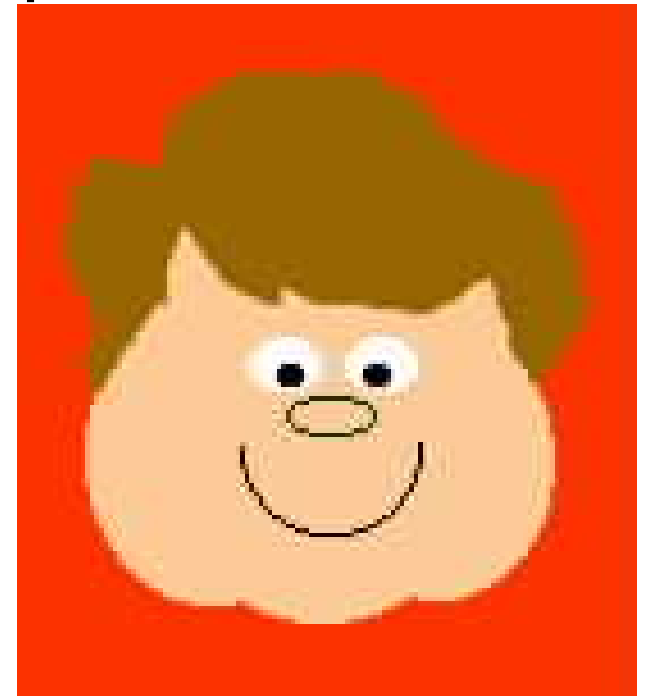
מאוחר בלילה, כשאמא כבר כבתה את האור ושקט
שרר בבית, וכולם כבר ישנו מלבדי
המפלץ זחל מתחת המטה. קודם היד שלו..
אחר כך הרגל..
ואז הראש בעל עיניים עגולות!

הפנים שלו היו מפחידים מאוד, יותר מכל
דבר שראיתי אי-פעם.
המצח שלו היה מקומט מרוב כעס. הוא
היה מכוסה כולו בשערות ירוקות!
לא מישהו שילד קטן רוצה לפגוש!
אבל כשכך שכבתי במיטתי, מכורבל עם
שמיכה מעל ראשי, התחלתי לחשוב

מדוע הוא כל כך מפחיד והאם זה קשה להיות כזה שעיר וירוק.
אולי הוא בודד ורוצה לשחק, אך המראה שלו מגרש אנשים. אולי אילו
אהבתי אותו גם הוא יאהב אותי, חשבתי לעצמי. וכך גבר הביטחון
שלי. הבטתי בו בשקט ואמרתי

"שמי וילי. אולי באת לשחק? האם אתה מרגיש
בסדר? אולי עבר עליך יום קשה?"
אני חושב שהמפלץ הופתע מאוד. הוא התיישב
לידי עם דמעות בעיניים.
"אני מרגיש מאוד
בודד" אמר "אני מקווה
שאינך מתנגד שנהייה
קצת ביחד."

אז עליתי על גבו ורכבתי עליו. הוא הראה לי
מקומות בהם אהב להסתתר. מאחורי ארון
הספרים שלי, שם איפה איש לא מסתכל.

בארגז שבעליית הגג, בין הספרים הישנים.
אחר כך יצאנו דרך החלון ושיחקנו בין העצים. תלינו את עצמנו עם

ראשים למטה מהענפים.

שכבנו בדשא והבטנו על הירח ששחה בשמיים כמו בלון זהוב.

וכשהשמש התחילה לעלות חזרנו דרך החלון ואמרנו שלום בלחש.

"חלומות מתוקים" אמר לי המפלץ "אחזור
בלילה!" וכשהבטתי עליו הוא התפוגג לאט.
האם גם לך יש מפלץ שמפחיד אותך?
רק תאהב אותו קצת. זה הדבר הטוב ביותר
שאפשר לעשות!